02/12/2018

Το θαύμα του Αγίου Πορφυρίου

/ Επικαιρότητα

Σήμερα Κυριακή η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά τον άγιο Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη. Υπάρχουν πολλές μαρτυρίες για θαύματα του αγίου, ακολουθεί μία από τις συγκλονιστικότερες.

"Θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας μια εμπειρία, που βίωσα πριν μερικούς μήνες, για τη θαυματουργική παρέμβαση του π. Πορφυρίου στη θεραπεία της μητέρας μου.

Στο επισυναπτόμενο αρχείο περιγράφω τι συνέβη. Το κείμενο αυτό, αν θέλετε, μπορείτε να το δημοσιεύσετε.

Με εκτίμηση Γιώτα Κ.

(Ημερομηνία αποστολής: 11-08-2011)

Είναι τόσο δύσκολο να συνειδητοποιήσεις το θαύμα στη ζωή σου. Και ίσως ακόμη δυσκολότερο, να μεταφέρεις τη συγκίνηση και τη χαρά σου... να καταγράψεις με λόγια, ένα γεγονός ασύλληπτο για τον ανθρώπινο νου.

Θα προσπαθήσω στις πολύ «στεγνές» λέξεις που ακολουθούν, να χωρέσω αυτά που βίωσα.

Απαραίτητη όμως είναι μια μικρή εισαγωγή:

Πρώτα απ' όλα, αναγνωρίζω την ανθρώπινη προσπάθεια και σέβομαι την ιατρική επιστήμη. Είμαι άνθρωπος χωρίς στέρεη πίστη και χωρίς ενεργή θρησκευτική ζωή. Μέσα μου υπάρχουν αντιδράσεις σε όλες τις μορφές της εξουσίας, κυρίως δε στη θρησκευτική. Δυσκολεύομαι να δεχτώ κανόνες. Όποτε όμως έχω διαβάσει για το βίο και τη διδασκαλία του γέροντα Πορφυρίου, νιώθω την καρδιά μου να γλυκαίνει, να ηρεμεί. Θα ήθελα πολύ να τον είχα γνωρίσει. Εδώ και χρόνια έχω πάντα μαζί μου ένα εικονάκι, μια φωτογραφία του γλυκού μου αυτού γέροντα και δεν την αποχωρίζομαι ποτέ. Και στις δύσκολες στιγμές, όποτε η εγωπάθειά μου το

επιτρέπει, του μιλώ, προσεύχομαι. Η γλυκύτητά του γίνεται η γέφυρα για να γνωρίσω την αγάπη του Χριστού

Τα γεγονότα

Είναι λίγες μέρες μετά τα Χριστούγεννα του 2010. Η μητέρα μου, Αθηνά Κ., καρδιοπαθής εδώ και 3 πλέον χρόνια, με βηματοδότη και 2 στεντ, εισήχθη για άλλη μια φορά στην καρδιολογική κλινική γνωστού νοσοκομείου της Αθήνας, έχοντας έντονη ταχυκαρδία και υψηλή πίεση. Στη συγκεκριμένη κλινική είχε πολλές φορές νοσηλευθεί κατά το παρελθόν. Οι γιατροί αντιμετώπισαν την κατάσταση φαρμακευτικά, προκειμένου να ρυθμίσουν την καρδιακή της λειτουργία. Μετά από λίγες ημέρες νοσηλείας, παρουσίαζε σαφώς έντονη βελτίωση. Ήταν 2/1/11 και πήγαινα να την επισκεφτώ. Μπαίνοντας στο διάδρομο της καρδιολογικής πτέρυγας, βλέπω τους γιατρούς να τρέχουν στο δωμάτιο που νοσηλευόταν. Η μητέρα μου μόλις είχε πάθει κοιλιακή μαρμαρυγή. Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε βλέποντας τους γιατρούς να τρέχουν και να προσπαθούν ξανά και ξανά να επαναφέρουν τον ρυθμό της καρδιάς της. Το κατάφεραν μετά από αρκετές προσπάθειες ηλεκτρικής διέγερσης (απινίδωσης) και μεταφέρθηκε εσπευσμένα στην εντατική κλινική του νοσοκομείου, όπου και διασωληνώθηκε. Η γιατρός με ενημέρωσε ότι είναι πολύ δύσκολη η κατάσταση και ότι παίζονται όλα τα ενδεχόμενα: μπορεί να συμβεί το μοιραίο ή να παραμείνει σε κωματώδη κατάσταση. Αν ποτέ συνερχόταν, δεν ξέραμε σε τι κατάσταση θα ήταν. Ήταν πολύ πιθανό να έχει υποστεί βλάβη ο εγκέφαλος και να μην είναι σε θέση να επικοινωνεί με το περιβάλλον. Ελάχιστες οι πιθανότητες για αίσια έκβαση. Το σημαντικό για τη στιγμή εκείνη ήταν να σταθεροποιηθεί η κατάστασή της και να μην υπάρξει περαιτέρω επιδείνωση. Το χειρότερο που θα μπορούσε να της συμβεί, θα ήταν να πέσει σε ηλεκτρική θύελλα (μια πολύ επικίνδυνη κατάσταση κατά την οποία η καρδιά πλήττεται από έντονη και χαοτική ηλεκτρική δραστηριότητα). Έπρεπε να ενημερώσουμε τους συγγενείς και γενικά να είμαστε έτοιμοι για κάθε ενδεχόμενο.

Είναι πολύ σκληρό να βλέπεις τον άνθρωπό σου σε αυτή την κατάσταση. Διασωληνωμένο, να μην επικοινωνεί, να μην νιώθεις ζεστασιά στο σώμα του και τις ιατρικές προβλέψεις να είναι δυσοίωνες. Μόνη μου ελπίδα ο Θεός… Ζήτησα άδεια από το προσωπικό της εντατικής να μου επιτρέψουν να βάλω το εικονάκι του πατρός Πορφυρίου στο προσκέφαλο της μητέρας μου. Η αντίδρασή τους ήταν… « Και δεν το βάζεις… ό,τι και να βάλεις τώρα…». Με τη σκέψη πως θα είναι δίπλα της, γαλήνευε κάπως η ψυχή μου. Δίπλα στο κρύο σώμα της μητέρας μου ήταν τώρα η ζεστή ματιά του γέροντα Πορφυρίου.

Παρά τις ιατρικές προσπάθειες και τις αγωνιώδεις προσευχές συγγενών και φίλων, η υγεία της μητέρας μου δεν παρουσίαζε καμμία βελτίωση. Παρέμεινε διασωληνωμένη για 5 ολόκληρες ημέρες. Καμία επικοινωνία με το περιβάλλον, καμμία θετική ανταπόκριση. Καμμία δυνατότητα αποσωλήνωσης. Στις 7/1/11 πέφτει σε ηλεκτρική θύελλα… ό,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί. Οι γιατροί της εντατικής μας πληροφόρησαν ότι πρέπει να ενημερώσουμε τους συγγενείς.

Ουσιαστικά πια δεν έβλεπαν στην περίπτωσή της «φως».
Στο άκουσμα των δυσάρεστων νέων δεν είχα που αλλού να στραφώ. Να είχα μια φωτογραφία, μια εικόνα του Γέροντα εκείνη τη στιγμή! Να τον κοιτώ και να ανοίγει η καρδιά μου, να λυγίσει ο εγωισμός μου, να παραγκωνισθούν τα «γιατί», να μπορέσω να προσευχηθώ…
Πήγα στην εκκλησία του νοσοκομείου. Εκεί συνάντησα τη διακόνισσα, τη γλυκειά Δήμητρα. Της εξήγησα ότι είναι πολύ σημαντικό για μένα να προσευχηθώ κι ότι χρειάζομαι κάποια εικόνα του πατρός Πορφυρίου. Καθώς όμως δεν είναι επίσημα άγιος, δεν υπήρχε εικόνα του. Αίφνης θυμήθηκα ότι στο συγκεκριμένο εκκλησάκι υπάρχει βιβλιοθήκη, στην οποία παλαιότερα είχα δει ένα βιβλίο για τον γέροντα Πορφύριο. Της ζήτησα να μου ανοίξει τη βιβλιοθήκη. Άρπαξα με λαχτάρα το βιβλίο. Άφησα το βλέμμα μου να καρφωθεί σε μια φωτογραφία του. Η ψυχή μου λυγισμένη από την αγωνία και τον πόνο ικέτευσε για την μητέρα μου. Να αντέξει η καρδιά της, να της δοθεί κι άλλος χρόνος ζωής. Εναπέθεσα όλη μου την ελπίδα στο θέλημα του Θεού και ικέτευσα για το έλεός Του.
Ήταν 1.30 το μεσημέρι και μέχρι τις 5.30 το απόγευμα -όπου είναι το επισκεπτήριο για τους συγγενείς, δεν είχα κάτι άλλο να κάνω.
Κοντά στο Νοσοκομείο αυτό βρισκόταν ένα σπίτι για ενοικίαση, του οποίου οι ιδιοκτήτες είναι γνωστοί μου. Είχαν από καιρό ζητήσει να βγάλω φωτογραφίες του σπιτιού για να αναρτηθεί αγγελία ενοικίασης στο διαδίκτυο. Πήγα λοιπόν εκεί να ξεχαστώ για λίγο. Δεν ανέφερα σε κανέναν τη σκηνή αυτή στην εκκλησία και ούτε γνώριζαν τη σχέση μου με τον γέροντα Πορφύριο. Στο σπίτι μόλις είχε ολοκληρωθεί η ανακαίνιση του χώρου και τα δωμάτια ήταν έτοιμα για τη φωτογράφηση και άδεια, εκτός από 2-3 εργαλεία που χρησιμοποιήθηκαν για μικροεπισκευές. Τα μάζεψα για να μη φαίνονται στη φωτογράφηση και άνοιξα την ντουλάπα του δωματίου για να τα κρύψω εκεί. Στην τελείως άδεια αυτή ντουλάπα και στο ράφι που πήγα να ακουμπήσω τα εργαλεία, με περίμενε μια έκπληξη
Μια χάρτινη εικόνα του γέροντα Πορφυρίου!
Την πήρα στα χέρια μου και την κοίταζα σαν χαμένη. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή χτυπά το κινητό μου. Ήταν η αδελφή μου που είχε παραμείνει στο νοσοκομείο. Μόλις είχε βγει ο γιατρός της εντατικής και την ενημέρωσε ότι η μητέρα μου είχε συνέλθει, είχε βγει από την κατάσταση της ηλεκτρικής θύελλας!
Δεν υπάρχουν λόγια να χωρέσουν το δέος, την ευγνωμοσύνη και την παρουσία του Θεού εκείνη τη στιγμή στη ζωή μου. Οι ιδιοκτήτες του σπιτιού απόρησαν. Πρώτη φορά έβλεπαν αυτή την εικόνα.
Από εκείνη την ώρα η μητέρα μου άρχισε να παρουσιάζει βελτίωση. Τις αμέσως επόμενες μέρες έγινε η αποσωλήνωση και εν συνεχεία βγήκε από την εντατική. Επικοινωνούσε κανονικά με το περιβάλλον, ο εγκέφαλος δεν υπέστη βλάβη παρά τα παραπάνω έντονα επεισόδια.
Ο υπεύθυνος της εντατικής χαρακτήρισε «πολύ θαύμα» τόσο το γεγονός ότι έζησε, καθώς και την ξαφνική βελτίωση της υγείας της μητέρας μου.

Χαρακτηριστικά – αναφερόμενος στο ιατρικό προσωπικό – είπε «Εμείς, την είχαμε ξεγράψει!».
Λίγες μέρες μετά επισκέφθηκα το Ησυχαστήριο Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στο Μήλεσι για να προσκυνήσω στο κελλί του Γέροντα Πορφυρίου. Πλησίασα τη γερόντισσα που εκείνη την ώρα συνομιλούσε με μια κυρία. Της είπα με δυο λόγια τι συνέβη και πως με το θαύμα του γέροντα Πορφυρίου η μητέρα μου ζει. Έκπληκτη η κυρία που ήταν δίπλα στη γερόντισσα είπε «Είμαι γιατρός σε αυτό το νοσοκομείο»!
Επίλογος
Έχουν περάσει από τότε 7 μήνες. Η μητέρα μου ζει και βασιλεύει…
Όσο για μένα, φέρνοντας ξανά στο μυαλό μου όλη αυτή την εμπειρία, στην προσπάθειά μου να σας τη μεταφέρω προς δόξα και τιμή του πατρός Πορφυρίου, ελπίζω και εύχομαι αυτό το θαύμα να μην «θαφτεί» μέσα μου. Να μου θυμίζει διαρκώς πόσο ζωντανή είναι η Ορθοδοξία μας και πόσο δυνατή είναι η παρουσία Χριστού στη ζωή μας. Ελπίζω να συντελεστεί ένα ακόμα μεγαλύτερο θαύμα στη ζωή μου: αυτό της μετάνοιάς μου και της ενεργούς συμμετοχής μου στην θρησκευτική και μυστηριακή ζωή της Πίστης μας.
Γέροντα Πορφύριε, σε ευχαριστώ!”
Γιώτα Κ.